

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.467 van 22 februari 2000
in de zaak A. 85.472/VII-18.892.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. VERGAUWE,
kantoor houdende te EVERGEM,
Belzeelsestraat 40

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Marokkaanse nationaliteit, op 16 juli 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 mei 1999 houdende verwerping van een verzoek tot herziening van de weigering van machtiging tot verblijf, op grond van artikel 10, 4/, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan verzoeker op dezelfde dag betekend;

Gelet op de beschikking van 14 september 1999 waarbij aan verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 30 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, huwt op 23 juli 1991 te Nador met de in België gevestigde vreemdeling R. E.. Betrokkene komt op 8 mei 1992 naar België in het kader van gezinshereniging.

1.2. Op 16 augustus 1993 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten op grond van artikel 10, 41, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen daar de echtgenoten niet effectief samenwonen.

1.3. Op 28 september 1993 dient verzoeker een verzoek tot herziening in, en wordt in het bezit gesteld van een bijzonder verblijfsdocument.

1.4. Op 16 januari 1998 wordt de beslissing waarbij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen het verzoek tot herziening niet gegrond verklaart, aan verzoeker betekend.

1.5. Verzoeker dient een naturalisatieaanvraag in bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

1.6. Op 26 mei 1999 wordt de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken houdende verwerping van een verzoek tot herziening aan betrokkene betekend.

1.7. Dit is de bestreden beslissing.

1.8. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

"(...)

Gelet op het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen van 10 december 1997 die besluit dat het verzoek tot herziening niet gegrond is; de echtgenoten hebben immers nooit samengewoond.

Overwegende dat artikel 10 van hogergenoemde wet de vreemdeling die wenst beroep te doen op gezinshereniging oplegt niet alleen de intentie te hebben te komen samenwonen met zijn echtgenote, maar ook effectief en blijvend samen te wonen.

Overwegende dat er nooit samenwoonst geweest is.

Het verzoek tot herziening is verworpen.

In toepassing van artikel 7, alinea 1-2/ van voormelde wet, wordt aan de betrokkene bevel gegeven de grondgebieden van België, van Duitsland, van Spanje, van Frankrijk, van Portugal, van Italië, van Oostenrijk en van Griekenland te verlaten binnen 5 (vijf) dagen met verbod zich naar Luxemburg en/of Nederland te begeven.

(...)"

2.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, uit het verzoekschrift het volgende kan worden afgeleid :

"Dat verzoeker overeenkomstig art. 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de nietigverklaring heeft gevorderd, wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of overschrijding of afwending van macht van een beslissing (waarvan kopie in bijlage) genomen door de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij hem het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten";

2.1.1. Overwegende dat luidens artikel 2, § 1, 2°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State het verzoekschrift onder meer "een uiteenzetting van de feiten en de middelen" dient te bevatten; dat onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden;

2.1.2. Overwegende dat artikel 8, 4°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van

de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing "een uiteenzetting van de feiten en middelen die de vernietiging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement kunnen rechtvaardigen", moet inhouden, waarbij onder "middel" hetzelfde moet worden begrepen als wat werd uiteengezet onder punt 2.1.1.; dat de geciteerde uiteenzetting van verzoeker geen middel bevat zoals bedoeld in voormelde artikelen 2, § 1, 2/, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, en van artikel 8, 4/, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, maar zich beperkt tot de opsomming van een aantal wettelijke voorschriften zonder aan te geven hoe deze bepalingen door de bestreden beslissing eventueel zouden worden geschonden; dat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is;

Overwegende dat uit het verzoekschrift een zogenoemd middel kan worden afgeleid dat als volgt wordt geadstrueerd :

"Dat bovendien door 7 jaar te wachten alvorens een beslissing te nemen, de redelijke termijn uiteraard manifest is overtreden";

Overwegende dat verzoeker slechts in zeer algemene bewoordingen zijn middel uiteenzet zonder concreet aan te geven in welke mate de bestreden beslissing de "redelijke termijn" zou schenden; dat het daartoe niet volstaat te stellen "dat bovendien door 7 jaar te wachten (...) de redelijke termijn uiteraard manifest is overtreden"; dat dit onderdeel van het middel derhalve niet ernstig is;

Overwegende dat dienvolgens niet is voldaan aan de eerste van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig februari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.